

Tone Stele

Odločitev za politično delovanje

Do sredine januarja leta 1990 so bile v Kamniku ustanovljene že vse pomembnejše stranke, ki so tisti čas imele v Sloveniji vidnejšo vlogo, razen Slovenske demokratične zveze – SDZ. Prav v tej stranki so bili na vodilnih položajih ljudje, ki so najodločneje zahtevali politično demokracijo in večjo samostojnost Slovenije v tedaj še konfederacijski ureditvi Jugoslavije. Navduševali so me France Bučar, Janez Janša, Spomenka in Tine Hribar, Dimitrij Rupel, Rajko Pirnat, Rudi Šeligo ... Občudoval sem pogum teh ljudi, ki so se upali izpostaviti v času, ki ga je še močno obvladovala tedanja komunistična totalitarna oblast. Med njimi je bil tudi Kamničan France Tomšič, ki se je s skupino sokrajanov iz Novega trga leta 1986 zoperstavil poskusu verjetno zadnje nacionalizacije zemljišč v tedanji Jugoslaviji, ki jo je nameraval izvesti tedanji kamniški Izvršni svet, nepozabna pa je njegova vloga na čelu štrajka v Litostroju.

Sam nisem nikdar mislil, da se bom kdaj aktivno ukvarjal s politiko. Politične spremembe na koncu osemdesetih let sem sicer z zanimanjem spremljal, hodil sem na protestne shode v podporo četverici obsojenih v Ljubljano in na druge protestne in politične shode ter z zadovoljstvom ugotavljal, da peljejo te aktivnosti v tako zeleno demokracijo.

Optimistično sem pričakoval aprilske volitve vse do neke nespeče decembrske noči v letu 1989, ko mi je zdrav razum dal vedeti, da nobena stvar ne pride sama od sebe. Tudi za politične spremembe so potrebni ljudje drugačnega političnega prepričanja – to so pa lahko le tisti, ki do tedaj v politiki niso aktivno delovali. Uvidel sem, da se bo le malo takih odločilo in zbralo pogum, da se bi izpostavili v tedaj še zelo nepredvidljivem političnem položaju v Jugoslaviji. Verjetno sem tudi zaradi prirojenih genov, ki sem jih podedoval po očetovi (Steletovi) in tudi po materini (Benkovičevi) strani, saj so bili moji predniki zavedni in zaslužni Slovenci in vsestransko aktivni Kamničani, začutil moralno dolžnost, da tudi sam aktivno pomagam in prispevam svoj delež k boljši in svobodnejši Sloveniji.

Politično delovanje

Takoj po novem letu 1990 sem iskal somišljenike za ustanovitev v občini še ne ustanovljenega občinskega odbora Slovenske demokratične zveze – SDZ. Kmalu nas je bilo že nekaj članov, vendar je bil med vsemi najaktivnejši Matevž Skamen. Skupaj sva organizirala najprej iniciativni odbor za ustanovi-

tev občinskega odbora SDZ, na svečnico, 2. februarja 1990, pa s pomočjo republiškega strankinega vodstva ustanovila občinski odbor SDZ in prevzela vodilni funkciji v njem: jaz sem prevzel predsedniško, Skamen pa tajniško mesto. Oba sva funkciji prevzela le začasno, do volitev, nato pa naj bi izvolili novo vodstvo (ker sama nisva imela političnih ambicij, sva predvidevala, da se bo do tedaj vključilo v politiko veliko ljudi in bo zato lahko izbrati, vsaj po najinem mnenju, sposobnejše in ambicioznejše politično vodstvo stranke). SDZ se je takoj po ustanovitvi vključil v demokratično koalicijo Demos; kot predsednik ene od najvidnejših strank tistega obdobja sem nato ves čas delovanja te koalicije v njej aktivno sodeloval.

Na prvih demokratičnih volitvah aprila je koalicija Demos v Kamniku dobila 48 % glasov, SDZ pa skoraj 9 % glasov. Za tako uspešen izid za stranko je imelo zaslugo zelo prizadevno članstvo v občinskem odboru SDZ in tudi prepoznavno strankarsko vodstvo v Ljubljani. Stranka je v Skupščini Občine Kamnik – SO Kamnik – dobila štiri sedeže in eno mesto v tedanjem osemčlanskem Izvršnem svetu Skupščine Občine Kamnik – IS SO Kamnik. To mesto sem zasedel jaz kot neprofesionalni član, zadolžen pa sem bil za obrt in turizem v občini.

Predvolilna dejavnost

Vse predvolilne aktivnosti je stranka SDZ izvajala skupaj z vsemi strankami v koaliciji Demos. Imeli smo skupni predvolilni program, skupaj pa smo izoblikovali tudi kandidatno listo za tedaj še tridomni SO Kamnik. Od januarja dalje in vse do aprilskih volitev smo se vodje posameznih strank sestajali v večernih urah skoraj vsak dan v od tedanje oblasti »milostno« dodeljeni podstrešni pisarni v Maleševi galeriji na tedanjem Titovem trgu (sedanjem Glavnem trgu). Delovali smo brez vsakih sredstev in brez profesionalnega kadra. Navodila, kako delovati, smo dobivali iz vodstev strank iz Ljubljane, sicer pa smo bili prepuščeni svoji iznajdljivosti. Politično smo bili vsi nepismeni, vendar smo se hitro učili. Še najbolj politično izobražen je bil Igor Podbrežnik, zato smo ga izbrali za predsednika koalicije Demos v Kamniku.

Predvolilni shod Demosa na Kamniškem v Šolskem centru 15. 2. 1990: Igor Podbrežnik, predsednik občinskega odbora SDZS in kamniškega Demosa, in Tone Stele, predsednik občinskega odbora SDZ (na sliki desno). (Foto: arhiv Milana Windschnurerja)

Zavedali smo se, da je propaganda pomemben predvolilni dejavnik. Ker je moja hiša v centru mesta, je bila zelo primerna za ta namen, vendar se je bilo v tistem času preveč izpostaviti še zelo pogumno dejanje. Kljub temu sem že februarja Milanu Windschnurerju dovolil, da je za Demos na fasado hiše pritrtil reklamno vitrino. Reakcija tedanje oblasti je bila takojšnja. Po telefonu me je poklical tedanji predsednik SO Kamnik (župan) Maks Lavrinc in mi svetoval, naj vitrino snamem, ker je nevarna za mimoidoče pešce, kar je tudi kaznivo. Odgovoril sem mu, da vitrina po mojem mnenju ne ogroža ljudi, nameščena pa je z namenom, da pridemo do pričakovane demokracije. Prvo leto je bilo steklo vitrine ponoči dvakrat razbito, razbito pa je bilo tudi veliko steklo izložbe, ker sem imel pred volitvami v njej propagandne lepake. Tudi kasneje sem namenoma »pretiraval« s predvolilnimi lepaki na svoji hiši, čeprav sem se zavedal, da s tem ne bomo pridobili veliko volivcev. Moj glavni namen je bil, da se ljudem tudi tako pokaže, da režim izgublja moč in zato strah ni več potreben. V tem času sem v nabiralniku dobil zanimivo natipkano sporočilo, ki ga objavljam:

S v e č a r s t v o S t e l e

Glavni trg 7

61240 K A M N I K

Osebnost sem kar precej močno prepričan, da je že skrajni čas, da snamete Janšo če že ne z vislic pa vsaj s svojih vrat.

Prevzem politične oblasti v občini, iskanje vodstvenega kadra

Do aprilskih volitev je bilo časa le tri mesece. Bili smo politični amaterji, brez profesionalnega kadra in na razpolago smo imeli od oblasti zelo skromno dodeljena denarna sredstva. Kljub temu smo uspešno izvedli vse potrebne obveznosti in na volitvah je koalicija Demos zmagala. To ni bilo presenečenje, saj smo uspeh pričakovali. Povsem nepripravljeni pa smo bili pri prevzemu občinske oblasti. Nismo imeli dokončnega dogovora o kandidatu za predsednika SO Kamnik (župana), še manj pa za zasedbo osemčlanskega IS SO Kamnik. Ker je naš najresnejši kandidat za predsednika SO Kamnik Igor Podbrežnik zaradi tedaj še zelo negotovih političnih razmer (bil je razmeroma mlad in oče še majhnih otrok) zadnji dan pred glasovanjem odstopil, je Demos ostal brez kandidata, zato je bil izvoljen edini protikandidat Maks Lavrinc. Ker je tedaj Izvršni svet deloval kot strokovno telo, naj bi bili člani tega sveta predvsem strokovni ljudje. Za predsednika bi bil najprimernejši ekonomist ali pa pravnik. S skupnimi močmi smo iskali primerne, zaupanja vredne ljudi, vendar jih na veliko razočaranje nismo dobili. Večina od njih je imelo razmeroma dobre službe in se zato niso bili pripravljene spustiti v negotove politične vode. Ker v ožjem izboru nismo našli primerne kandidata za vodenje IS SO Kamnik, smo iskali širše. Med temi se je po predlogu Milana Windschnurerja znašla ekonomistka iz Svilanita Marija Sitar iz Mengša. Na Windschnurerjevo in moje prigovarjanje je sprejela kandidacijo pod pogojem, da ne bo pod političnim pritiskom. Ker naj bi bila to povsem strokovna funkcija, sva ji ta pogoj lahko zagotovila. Enako težko smo izbirali kandidate za preostale člane IS SO Kamnik. Tisti, ki bi bili po našem mnenju najprimernejši, so kandidacijo odklonili, zato smo morali po sili razmer prevzeti ta mesta tedanji predsedniki največjih strank: Tone Hočevar iz Slovenske kmečke zveze za področje kmetijstva, Marko Magister iz Slovenskih krščanskih demokratov za področje urejanja prostora in varstvo okolja Tone Stele iz Slovenske demokratične zveze za

Člani Izvršnega sveta Občine Kamnik (30. maj 1990) – od leve proti desni stojijo: Dušan Žumer, Marko Magister, Olaf Grbec, Marija Sitar, Tone Stele, Tone Hočevar, Mihael Novak, Janez Brlogar. (Foto: arhiv Antona Hočevarja)

področje obrti in turizma. Marija Sitar je s koalicijskim soglasjem za podpredsednika IS predlagala mladega ekonomista Miho Novaka. Tri mesta so pripadala prejšnji politični opciji.

Na skupni seji zborov Skupščine Občine Kamnik 30. maja 1990 je bila predlagana sestava osemčlanskega IS SO Kamnik tudi izvoljena.

Prevzem zadolžitve za področje obrti in turizma

Na omenjeni seji sem predstavil svoj pogled na prevzeto zadolžitev na področju obrti in turizma. Sam sem se predstavil tako:

»Sem Tone Stele, član verjetno najstarejše kamniške družine, saj je tako očetov kot materin rod že preko tristo let prisoten v Kamniku. To do danes ni bilo častno, temveč madež, ki je zaznamoval vse kamniške meščane, zlasti pa 'purgarje'. Že kot otrok sem čutil nad seboj politični greh, ker so bili moji starši obrtniki, poleg tega pa še kmetje. Tudi tretji greh za dosedanje politiko ni bil majhen, saj smo bili ves čas verni in uvrščeni med največje klerikalce v občini, zato se je ves povojni čas izvajal hud politični pritisk na družino.

Zato mi pod tako oblastjo, pred dvanajstimi leti, ni bilo lahko prevzeti preko 300 let stare družinske svečarske in medicinske obrti po pokojnih starših.

Šele sedaj, po aprilskih volitvah, smo dokončno končali s totalitarno ideologijo in šele sedaj se lahko nadajamo, da bo kmet spoštovana oseba, vernik enak neverniku in obrtnik koristen in nujno potreben član družbe.«

Po dveh mesecih neprofesionalnega opravljanja izvršne funkcije sem IS SO Kamnik, menda edini, predstavil enoletni in štiriletni program. Tega so potrdili in je bil nato predstavljen na občinski skupščini. Po mnenje članov skupščine je bil kot eden najboljših programov tudi soglasno sprejet, ker je bil konkreten v rokih, zadolžitvah in denarju.

Pri obrtništvu naj izpostavim, da je bila ena izmed prednostnih nalog programa določitev obrtne cone. Ta se je v mandatu Demosove vlade uspešno izvedla, saj smo dobili dve obrtni coni, in sicer eno na Duplici – HIT in drugo na obvoznici. Ti dve coni sta bili hitro pozidani, sedaj pa že več kot deset let čakamo, da dobi Kamnik še kako potrebno novo obrtno cono.

Turistični program je vseboval 24 točk. Prednostno pa je predvideval:

- ustanovitev turistično-informacijskega biroja,
- razvoj Velike planine in Vasena,
- oživitev Malega gradu,
- prenovo frančiškanskega samostana.

Do leta 1994 je bil program v glavnem uresničen. Omeniti je potrebno uspeh, da smo ponovno zagnali dolgoletno prizadevanje krajanov v Tuhinjski dolini za možnost izkoriščanja tople vode v Vasenem. Lastnik zemljišča, na katerem leži prva vrtina v Potoku, namreč že nekaj let ni dovolil nadaljnjih raziskav, ker mu občina za pretekle raziskave ni povrnila nobene odškodnine za povzročeno škodo. Ni se hotel več pogovarjati z nikomer iz občinske uprave in tudi ne s predstavniki krajevne skupnosti. Po mojem nekajkratnem osebnem obisku, ko sem mu zagotovil, da mu bo povrnjena vsa povzročena škoda, je dovolil dodatne raziskave. Projekt Term Snovik se je nato začel uresničevati.

Uspešno je bila dokončana zahtevna in (tudi za občino) draga obnova frančiškanskega samostana do konca leta 1992, ko je ta praznoval 500-letnico svojega obstoja. Samostan je bil namreč po vojni nacionaliziran, za vzdrževanje ni bilo denarja, zato je bil v zelo slabem stanju. Potreben je bil temeljite obnove, ker pa je v preteklosti h kulturno bogati zgodovini Kamnika veliko prispeval, smo se čutili odgovorne, da ta objekt temeljito obnovimo. Ker so se že leta 1992 zgodile politične spremembe, bi

Otvoritev prenovljenega frančiškanskega samostana je bila pomemben dosežek – Tone Stele v pogovoru z Mihaelom Novakom in s Slavkom Tekavčičem, predstavnikom ministrstva za finance. Na sliki sta tudi Marinka Stražar in Cirila Mali. (Foto: arhiv Mihaela Novaka)

bila uresničitev projekta vprašljiva, če je ne bi že prvo leto oblasti vključili v predlagani turistični program. Kamnik je sedaj lahko ponosen na ta lepi objekt in tudi na številne dejavnosti, ki se v njem izvajajo.

V tem času so se zaščitile razvaline stražnega stolpa na Malem gradu pred nadaljnjim propadanjem z zahtevno konstrukcijo strehe in organizirano je bilo stalno dnevno in nočno varovanje celotnega območja Malega gradu, ker so vandali predvsem na kapeli povzročali veliko škode.

Iz predloženega turističnega programa pa ni bilo realizirano, kot je bilo prednostno predlagano, odprtje turistično-informacijskega centra (TIC).

Marija Sitar, predsednica IS SO Kamnik, in Tone Stele, član IS SO Kamnik, leta 1991 na slovesnosti ob 100. obletnici prihoda prvega vlaka v Kamnik. (Foto: arhiv Toneta Steleta)

Vojna

Pričakovali smo, da se bo referendumsko odločitev za samostojno in neodvisno Slovenijo, ki smo jo izglasovali v decembru leta 1990, potrdila v Skupščini RS enkrat proti koncu junija leta 1991. Vedeli smo, da jugoslovanska oblast te odločitve ne bo povsem ravnodušno sprejela, zato se je IS SO Kamnik kot izvršilna politična oblast občine pogosteje sestajal in se pripravljala na možne protiukrepe, ki jih lahko vodstvo v Beogradu izvede proti Sloveniji. Uresničil se je najbolj črn scenarij, saj je jugoslovanska armada že naslednji dan po razglasitvi neodvisnosti, 26. junija, napadla našo novo državo. Izvršni svet je postal sestavni del operativnega vodstva obrambnega sistema občine in je s Slovensko teritorialno obrambo usklajeval akcije. Vse dni vojne smo se člani IS SO Kamnik tudi po dvakrat na dan sestajali in spremljali dogajanje, v primeru razširitve spopadov pa je bila predvidena preselitev Izvršnega sveta na skrivno lokacijo. Predstavljeni načrt je predvideval, da bi šli na to lokacijo le profesionalni člani IS. Ta predlog sem odločno zavrnil in pridružil se mi je še drugi neprofesionalni član, Tone Hočevar – ker sva hotela biti zraven. Ker so bile tedaj izredno pomembne predvsem politične odločitve, te pa je na lokalni ravni sprejemal IS SO Kamnik, bi Demos v tako okrnjeni sestavi izgubil večino, preostalim članom pa nisem zaupal, da bodo večinsko odločali po referendumski volji ljudstva. Ker se je vojna razmeroma hitro in srečno končala, do preselitve na skrivno lokacijo ni prišlo.

V tem času je Janez Brlogar, član IS, zadolžen za področje ljudske obrambe, seznanil IS SO Kamnik z zaupnim podatkom, ki so ga pridobili od naših obveščevalcev, da ima Jugoslovanska vojaška obveščevalna služba seznam enajstih političnih oseb s področja Kamnika, s katerimi bi bilo potrebno prednostno obračunati. Brez posebnih težav smo ta seznam sestavili sami, saj so to bili vodilni iz vodstva kamniškega Demosa. Ne oporekam temu, kar se sedaj govori, namreč da smo vsi zaslužni za zmago, vendar če bi vojno izgubili, bi kratko potegnili le nekateri. Zato se mi ne zdi prav, da so dobili priznanja le vojni veterani, državljani, ki so se politično izpostavili, pa so bili pri priznanjih prezrti.

Odstop z mesta člana IS SO Kamnik

Od izvolitve dalje je IS SO Kamnik pod vodstvom Marije Sitar začel zagnano in učinkovito delovati, kljub temu da nas je bila večina prvič v tej funkciji.

Toda že po nekaj mesecih je predsednica Marija Sitar začel izvajati pritisk na člane iz vrst Demosa, najprej na Toneta Hočevarja, nato pa še na Marka Magistra. Nič boljše se ni dogajalo meni, saj pri svojem delu nisem imel podpore ne pri ostalih članih IS SO Kamnik in tudi ne pri občinski upravi. Tudi pri drugih odločitvah predsednice je vedno bolj prihajala do izraza njena naklonjenost liberalnemu, tedaj opozicijskemu političnemu delu občine. Koalicija Demos je v zvezi z očitnim političnim odklonom predsednice morala ukrepati, zato je že 18. 12. 1990 proti njej vložila interpelacijo zaradi nezakonitega delovanja pri predvideni obnovi Petkove hiše. Razmere so se še poslabševale, ker je bilo v samem IS vedno manj sodelovanja, prav tako pa se je dogajalo med IS in koalicijo Demos. Pri svojem delu sem to občutil tako, da kljub nekajkratni urgenci nisem imel normalnih pogojev za delo, saj na občini nisem imel niti delovnega mesta, niti mize in nobene podrejene profesionalne osebe, ki bi bila zadolžena za izvajanje obrtnega in turističnega programa. Da predsednica in občinska uprava nista pripravljena sodelovati in pomagati pri mojem programu, se je očitno pokazalo pri realizaciji turistično-informacijskega centra – TIC. Ta naj bi deloval na odlični lokaciji na Glavnem trgu v prostorih turistične agencije Golfurist, ki bi svoj lokal prodala občini. Vse je bilo že dogovorjeno, vendar je občinska uprava s pripravo pogodbe zavlačevala in zamudila tudi zadnji rok septembra leta 1991, kot ga je postavil Golfurist. Lokal je odkupil Janez Repanšek, občina pa je še dolgo časa ostala brez primerne lokacije za delovanje TIC-a. V koaliciji smo prišli do spoznanja, da se s tako sestavo IS ne bo dalo so-

delovati, zato smo se odločili za učinkovito ukrepanje. Izvršnemu svetu občine sem 11. novembra 1991 napisal izjavo o nepreklicnem odstopu z mesta člana IS, zadolženega za obrt in turizem v občini.

Izvršni svet v odstopu in izvolitev novega

V odstopni izjavi sem navedel zgoraj opisane razloge. Podrobneje sem nato svojo obrazložitev predstavil 11. decembra 1991 na občinski seji, obenem pa sem podal izčrpno poročilo o realizaciji zastavljenega programa na področju turizma in obrti. S tem odstopom smo povzročili politično krizo v občini, saj je od tedaj dalje IS deloval v nepopolni sestavi.

Kriza se je zaradi nepopustljivosti predsednice Marije Sitar in s pomočjo opozicijskih strank vlekla skoraj vse leto, nato pa so 9. decembra 1992 vsi trije zbori Skupščine Občine Kamnik na skupni seji razrešili dosedanji IS SO Kamnik, ki ga je vodila Marija Sitar, in imenovali nov desetčlanski Izvršni svet, ki ga je nato uspešno vodil Miha Novak. Pri sestavi novega IS mi je Miha Novak ponudil, naj ponovno zasedem mesto člana IS, zadolženega za obrt in turizem, vendar sem ponudbo zavrnil, ker sem bil preveč zaposlen pri novoustanovljenem in hitro razvijajočem se družinskem podjetju PAX.

Lokalna samouprava

Z novo ustavo smo Slovenci ponovno dobili pravico do lokalne samouprave, ki je kot lokalna skupnost živela in delovala že stoletja, po drugi svetovni vojni pa je bila preprosto ukinjena. Dobili smo občine, ki so bile le podaljšana roka države, za upravljanje lokalnih zadev pa so bile tudi prevelike in so zato odpovedale prav tam, kjer jih prebivalci najbolj potrebujejo.

Demosova vlada je zato že leta 1991 pripravila predlog nove občinske razdelitve Slovenije. Predvideval je kar 248 občin namesto dotedanjih 61. Temu številu smo se do danes zelo približali, kar kaže, da je bil predlog dobro strokovno pripravljen. Tedanja kamniška občina naj bi bila razdeljena na štiri nove občine: Kamnik, Kamniška Bistrica, Tuhinjska dolina in Komenda. Pri prvi delitvi občin v letu 1994 v kamniški občini ni bilo resnejših pobud za njeno razdelitev, razen moje pobude in prizadevanj Branka Novaka, žal pa je vladnemu predlogu nasprotoval tudi naš tedanji poslanec Maks Lavrinc, menda zaradi nasprotovanja v Tuhinjski dolini.

Štiri leta kasneje pa je naseljem na območju Komende uspelo, da so se ločila od Občine Kamnik in ustanovili so novo in zelo uspešno Občino Komenda. Na zboru občanov, ki je bil pred tem v Mostah, sem pobudo, ki jo je vodila leva politična opcija, desna pa ji je nasprotovala, odločno podprl in dosegel, da se je na tem zboru izvedel odločilni preobrat v podporo pobudi za ustanovitev nove občine. Na preostalem delu kamniške občine resnejših pobud za nadaljnjo delitev tudi takrat ni bilo in pri prizadevanjih sem bil ponovno osamljen.

Več uspeha pri svojih prizadevanjih, da bi v naši občini uveljavili demokratičnejše odločanje pri lokalni samoupravi, sem imel v letu 2001, ko je na mojo pobudo nekaj krajevnih skupnosti dalo kamniškemu občinskemu svetu predlog za razdelitev občine. Predlog je bil sprejet in posredovan v Državni zbor, kjer pa so predlog zavrnil, ker bi imeli dve od predlaganih občin manj kot 5000 prebivalcev.

Od leta 2001 dalje resnejših pobud za nadaljnjo delitev občine ni več zaslediti. Prepričan pa sem, da bo do tega prej ali slej prišlo, saj je tu prizadeta lokalna demokracija ter zaviran enakomerni in uspešnejši razvoj vsega kamniškega področja. Prav neprimerna kamniška samouprava je glavni razlog, da kamniška občina, v primerjavi z ostalimi občinami v državi, razvojno iz leta v leto nazaduje. Še pred petnajstimi leti je bila naša občina uvrščena v prvo četrtino najbolj uspešnih občin, sedaj pa se uvršča v zadnjo tretjino.

Zaključek

Svojo neprofesionalno politično pot sem začel 2. 2. 1990 kot predsednik stranke SDZ in to funkcijo tudi obdržal od 12. 10. 1991, ko se je ta stranka preimenovala v ND – Narodne demokrate. Njen član sem bil do njene ukinitve 6. maja 1995. Nato sem se priključil stranki SKD – Slovenskim krščanskim demokratom, sprva kot član, 3. oktobra 1996 pa sem prevzel predsedniško mesto občinskega odbora te stranke. To funkcijo sem opravljal do 26. marca 1999, nakar sem deloval kot član občinskega odbora SKD, nato kot član občinskega odbora NSi (preimenovane SKD) vse do leta 2005, ko sem se »politično upokojil«.

Tone Stele je na svojem domu gostil delegacijo SKD, ki je leta 1992 obiskala Kamnik – na sliki so Marko Magister, Lojze Peterle in Albert Rejec (od leve proti desni). (Foto: arhiv Toneta Steleta)

Pred lokalnimi volitvami leta 1994 je v Kamniku koalicija pomladnih strank (bivšega Demosa) še razmeroma dobro delovala, zato je bilo veliko optimizma, da bi dobila svojega kandidata za zasedbo županskega mesta. Večina strank koalicije je za to mesto najprej predlagala mene, ker pa tega zaradi svoje podjetniške dejavnosti nisem mogel sprejeti, je nato večina podprla Igorja Podbrežnika. Ker je tudi Podbrežnik tik pred vložitvijo kandidature odstopil, Krščanski demokrati pa kandidata Ljudske stranke Dušana Jesenika niso podprli, koalicija ni imela več skupnega kandidata – na volitve je šla s tremi in jih izgubila. Župan je postal Tone Smolnikar! Ponujene priložnosti tako tedanja desna koalicija ni izkoristila, kamniška občina pa ni dobila vodstva, ki bi lahko uspešneje vodilo njen razvoj.

Leto 1994 tako ostaja ključno leto zamujene politične priložnosti, ki se odraža na gospodarskem in tudi na političnem področju občine vse do danes.

Leta 1995 mi je župan Anton Tone Smolnikar na predlog SKD ponudil mesto podžupana. Ponudbo sem sprejel pod pogojem, da bova aktivno sodelovala. Ker tega sodelovanja ni bilo in zato nisem imel praktične možnosti, da bi lahko vplival in deloval pri razvoju občine, sem 28. januarja 1998 predčasno odstopil s tega mesta. Večino prejetega denarnega nadomestila za opravljanje funkcije, ki sem ga v tem času prejel, sem nakazal na Krajevno skupnost Mekinje z namenom, naj ga porabijo za ureditev zanemarjenega Keržmančevega parka v Mekinjah.